

Голос серця : Розповіді про митців

Цінителі справжньої поезії та любителі віршованого слова не могли не звернути увагу на вірші Зої Федорчук, що друкуються на сторінках «районки». І це закономірно – мало кому вдається так влучно і ємно розповісти про свої почуття, так тонко відчувати слово, так вимогливо й прискіпливо ставитись до власного творчого доробку. Мабуть, шанувальники поетичного таланту Зої Георгіївни (серед них, до речі, і ваша покірна слуга) немало здивуються, дізнавшись, що писати поетеса почала всього кілька років тому.

...Зоя народилася в Костянтинівці, закінчила місцеву восьмирічку, відтак атестат про середню освіту отримала в Сарненській школі № 1. З посади бібліотекаря в сільській книгозбірні почалася праця в галузі культури, що триває більше 30 років. Коли в 1978 р. сім'я переїхала в Сарни, Зоя, яка закінчила хорове відділення Лубенського культурно-освітнього училища, знайшла роботу до душі: з 1979 року Зоя Георгіївна - художній керівник Будинку культури в селі Доротичі. Коли ж пожежа знищила заклад, обдаровану землячку запросили в районний Будинок культури методистом з хорового співу та вокалу, зараз Зоя Федорчук - художній керівник РБК.

Як зізналася поетеса, ніколи не думала, що захопиться поезією: ще навчаючись у школі, віддавала перевагу прозовим творам. До того ж, робота, троє дітей займали весь час, не до віршування було. Першою поетичною спробою стало написання візитки для доньки-випускниці, яка брала участь у конкурсі. Довелося дещо римувати під час концертної діяльності: в ансамблі “Намисто” Зоя Георгіївна співає від дня його створення.

За велінням серця вперше написала вірш, коли донька, теж Зоя, поїхала навчатись у столичний вуз. До того часу сини: Олег і Мирослав - покинули батьківську домівку. Незвична самотність, хата, що раптово перетворилась на пустку, хвилювання несподівано вилились на папір. На радість усім тим, хто шанує влучне слово, свіжу, оригінальну метафору, тонкий психологізм ліричних віршів. На сторінках “райони” друкуються і літературні замітки Зої Федорчук. Їх герої - реальні люди, зі своїми проблемами та переживаннями. Твори Зої Георгіївни надруковані в республіканській збірці “Зоряні роси”. А в задумах - власна збірка із символічною назвою “Голос серця”. Бо пише поетеса серцем, тому і зачіпають її вірші струни чужої душі. Мабуть, це і є талант - власні душевні пориви зробити надбанням суспільства. Хочеться вірити, що не за горами той час, коли виболені, відшліфовані поетичною майстерністю рядки зі сторінок збірки даруватимуть втіху й насолоду своїм читачам

Зоя Тимцунік